

*« Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν
β ἄ σ α ν ο ς ὁ λ ί γ α π α ι δ ε υ θ έ ν τ ε ς μ ε γ ἄ λ α
εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν
αὐτούς ἄξιους ἑαυτοῦ. »*

Με αὐτούς τους στίχους ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Σοφίας
Σολομώντος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης,

Σεβαστοὶ πατέρες καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

καθὼς ἀναγνώσθησαν ἐχθές κατὰ τὴν πανηγυρική
ἐσπερινή ἀκολουθία, ὁ συγγραφέας ἀποτυπώνει μέσα σὲ
λίγες μόνο λέξεις, τὸ μεγάλο καὶ πάντοτε ἐπικαίρο
πρόβλημα τῆς Θεοδικίας.

Με τὸν ὅρο Θεοδικία ἐρμηνεύουμε τὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ.
Εἰδικότερα δὲ ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου τῆς Σοφίας
Σολομώντος, προσπαθεῖ νὰ δώσει τὴν ἀπάντηση στο
αἰώνιο ἐρώτημα: ποίος εἶναι ὁ λόγος ποὺ υποφέρουν οἱ
δίκαιοι ἄνθρωποι σὲ αὐτὸ τὸν κόσμον.

Ἡ Ἐκκλησία, τοποθετεῖ στὴ λατρευτικὴ τῆς ζωῆ το
συγκεκριμένο ἀνάγνωσμα, καὶ συγκεκριμένα στὴν
ἀκολουθία τοῦ ἐσπερινοῦ τῶν εορταζομένων Ἀγίων, γιὰ νὰ
μας ἐνισχύσει πνευματικά. Ἐπιδιώκει μέσῳ τῶν
ἀναγνωσμάτων τῆς, νὰ στερεώσῃ ὅλους ἐμᾶς ποὺ
περνᾶμε δυσκολίες, καὶ ἡ πίστις μας κλονίζεται εὐκόλα.

Ἀδιαμφισβήτητο γεγονὸς τῆς κακοπαθείας ἀποτελεῖ ὡς
κοινὴ συνιστάμενη, ἡ ζωὴ ὅλων τῶν ἁγίων, Μαρτύρων καὶ
Οσίων. Ἀκριβῶς τὸ γεγονὸς αὐτὸ χρησιμοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία
ὡς παράδειγμα γιὰ νὰ ἐνδυναμώσῃ ὅλους ἐμᾶς.

Ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς μας, διήλθαν διὰ μέσῳ πολλῶν
δυσκολιῶν καὶ θλίψεων. Τὸ ἀνάγνωσμα ὁμῶς δίνει τὴν
αἰτία ὅλων αὐτῶν τῶν δοκιμασιῶν. Ὁ Θεὸς δοκιμάζει γιὰ
νὰ δεῖ ποίος πραγματικά ἀξίζει. Δίνει δὲ ἀκόμα μία πιο
πρακτικὴ εἰκόνα , καθὼς περιγράφει ὅλες αὐτές τῖς
δυσκολίες ὡς τὸν χρυσό, ὁποῖος ἀκατέργαστος ὡς υλικό,
πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ χωνευτήρι τῆς φωτιᾶς γιὰ νὰ
λάμψῃ.

Ὁ Δικαιοκρίτης ὁμῶς Θεός, ἀντιλαμβανόμενος τὴν
υπομονὴ τῶν δικαίων σὲ ὅλες αὐτές τῖς θλίψεις, δὲ μένει

θεατής, αλλά ενισχύει τον αγώνα τους. Μάλιστα δε, όπως γράφει το ανάγνωσμα « **ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται.** ». Οι δοκιμασίες σε αυτή τη ζωή είναι ελάχιστες, μπροστά σε αυτό που αποδίδει ο Θεός σε όποιον υπομένει έως τέλους.

Η ανθρώπινη φύση, έχει μέσα της έντονο το αίσθημα της φυγοπονίας. Ο άνθρωπος, επιδιώκει να κατακτά οτιδήποτε επιθυμεί και να διέρχεται τον βίο του, χωρίς να χρειαστεί να κοπιάσει ιδιαιτέρως ή να περάσει έστω από μία δοκιμασία. Κατά αυτό τον τρόπο, όταν έλθει μία δύσκολη στιγμή, οδηγείται στην απελπισία και την απόγνωση.

Ο δίκαιος όμως άνθρωπος, εκείνος δηλαδή που έχει την ελπίδα του στον Θεό, βλέπει την κάθε είδους δοκιμασία όχι ως τιμωρία αλλά ως το σκαλί μιας κλίμακας, η οποία τον ανεβάζει κάθε φορά που τον επισκέπτεται, πιο κοντά στον Παράδεισο.

Κατά αυτόν τον τρόπο και ο σήμερα τιμώμενος Όσιος Παΐσιος, αφού αντιμετώπισε τις δοκιμασίες του με υπομονή και καρτερία, ανήλθε εις Χείρας Θεού, όπου « **οὐ μὴ ᾤψηται βάσανος** ».

Από μικρό παιδί ακολούθησε τον Θεό, πέρασε από διάφορα μέρη, όπου τον έταξε κάθε φορά η χάρις Του, και τελικώς κατεστάθη στο Όρος της Παναγίας.

Το φιλόσθενο σώμα του Οσίου, οι πολλές και επίπονες ασθένειες που υπέμεινε με υπομονή, αποτέλεσαν τον χωνευτήρι της φωτιάς που τον ελάμπρυναν.

Κατάφερε με την προσήλωσή του στο θέλημα του Θεού, να υπερνικήσει το ασθενές της ανθρωπίνης φύσεως, και να αποτελέσει με αυτό τον τρόπο ένα λιμάνι για πολλές ψυχές ανθρώπων. Στο πρόσωπό του βρήκε εφαρμογή το λόγος του Οσίου Σεραφείμ του Σάρωφ: «**Απόκτησε την εσωτερική ειρήνη και χιλιάδες ψυχές θα βρουν γύρω σου τη σωτηρία**».

Αγωνίστηκε ο Όσιος Παΐσιος, έχοντας ως προτεραιότητα να μη σταθεί τίποτε εμπόδιο ώστε να τον χωρίσει από την Αγάπη του Χριστού. Διότι για τους δικαίους, σκοπός της

ζωής τους δεν είναι να κερδίσουν κάποιο τρόπαιο αλλά να μη χωριστούν από την Θεία αυτή Αγάπη.

Ίσως δε, ο λόγος του Αποστόλου Παύλου, αποτελεί επακριβώς τον γνώμονα της υπομονής σε όλες αυτές τις επίπονες δοκιμασίες:

«Καὶ γιὰ νὰ μὴ ὑπερηφανεύομαι γιὰ τίς πολλές ἀποκαλύψεις, μοῦ ἐδόθηκε ἓνα ἀγκάθι εἰς τὸ σῶμα, ἓνας ἄγγελος τοῦ Σατανᾶ, γιὰ νὰ μὲ ραπίζει, γιὰ νὰ μὴ ὑπερηφανεύομαι.

Τρεῖς φορές παρεκάλεσα τὸν Κύριον γι' αὐτό, γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐμέ. Καὶ μοῦ εἶπε, "Σοῦ εἶναι ἀρκετὴ ἡ χάρις μου, διότι ἡ δύναμίς μου φανερῶνεται τελεία ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἀδυναμία". Πολὺ εὐχαρίστως λοιπὸν θὰ καυχηθῶ μᾶλλον γιὰ τίς ἀδυναμίες μου, γιὰ νὰ κατασκηνώσῃ εἰς ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ. » (Κορινθ. Β' 12, 7-10)

Οι δοκιμασίες μας, είναι αυτές που έλκουν τη Χάρη του Θεού. Αυτές είναι που αποτελούν την τροχοπέδη στον μεγαλύτερο και πιο επικίνδυνο εχθρό του ανθρώπου, την υπερηφάνεια. Μέσα από τις θλίψεις και τις επίπονες ασθένειες, σωματικές και ψυχικές, η χάρη του Θεού τελειοποιεί τον φθαρτό άνθρωπο και τον καθιστά καινούριο. Η κάθε είδους κακοπάθεια, όταν αντιμετωπίζεται με υπομονή καθαρίζει τον άνθρωπο από κάθε είδους ρύπους που μολύνουν την ύπαρξή του.

Σεβαστοί πατέρες και αγαπητοί αδελφοί,
συναχθέντες επί τη Ιερὰ μνήμη του Οσίου πατρός ημών Παϊσίου, η πραγματική τιμή στο πρόσωπό του, είναι η μίμηση του θαυμαστού βίου του, η οποία μα διδάσκει ένα και μόνο πράγμα:

«Ο υπομείνας εις τέλος, ούτος σωθήσεται» (Ματθ. 10, 22).

ΑΜΗΝ!

